

Proloog

River

Elke vrijdag kocht mijn moeder krasloten. Op weg naar huis vanaf de riante villa waar ze die week moest schoonmaken, stopte ze bij een tankstation en speelde voor de grootste prijzenpot die ze daar hadden. Af en toe won ze. Kleine bedragen: soms het aankoopbedrag, soms iets meer. Eén keer won ze zelfs duizend dollar. Meestal stond ze echter met lege handen en telkens wanneer dat gebeurde, leek het haar oprecht te verbazen. Volgens mij geloofde ze serieus dat het lot haar op een dag gunstig gezind zou zijn. Dat ze op een dag miljonair zou zijn en haar leven als bij toverslag beter zou worden – dat al onze levens beter zouden worden. De bodemloze schuld van haar onafgemaakte studie zou als sneeuw voor de zon verdwijnen. Van de ene op de andere dag zou mijn vader geen tweede of soms zelfs een derde baan hoeven zoeken. Ik zou kunnen studeren zonder stil te hoeven staan bij het collegegeld.

We zouden rijk en gelukkig zijn, maar er verantwoord mee omgaan; wij waren niet het soort gezin dat van binnenuit kapot werd gemaakt door onze pas verworven rijkdom.

Toen ik op mijn vijftiende leerde hoe klein de winkans was ('één op driehonderd miljoen' had mijn wiskundeleraar verkondigd), zei ik tegen mijn moeder dat ze beter kon sparen in plaats van haar geld elke week aan loten te verspillen. Het enige wat ze deed, was haar

wenkbrauwen optrekken en zeggen: 'Iemand moet toch winnen.
Waarom ik niet?'

Voor zover ik weet, heeft ze nooit de hoofdprijs gewonnen.
Maar ik wel. En dat heeft me alles gekost.

Hoofdstuk 1

River

Begraafplaatsen zijn de groenste plekken van heel Scottsdale, Arizona. Nog groener dan de golfbaan en de chicste country-club van de stad, wat ik alleen maar weet omdat mijn moeder er schoonmaakte toen ik zeven was en ik van haar baas altijd een ijslolly kreeg bij de snackkraam vlak bij de dertiende hole.

Ocotillo Ridge Memorial Park vormt geen uitzondering. Hier vind je geen rood zand, geen grind. Geen stoffig struikgewas of vergane mulch. Alleen een egaal stuk diepgroen gras – hoezo watertekort? Het enige wat de zee van groen doorbreekt, zijn de grafstenen en een handjevol bloeiende bomen die de lucht vullen met de gomgeur van acacia en het aroma van Texaanse berglaurier, dat doet denken aan druivenlimonade. Mijn vader hield van die trosvormige paarse bloemen met hun zoete geur. Daarom heb ik het GoFundMe-geld aangesproken – het spaarpotje van twijfelachtige herkomst, waarvan ik had gezworen het alleen in geval van nood te gebruiken – om hier een plekje voor hem te bemachtigen, zodat hij die bloemen altijd in zijn buurt heeft.

Het zijn precies die bomen waarop ik me nu concentreer, hun kleurenpracht in het ochtendlicht. Ik concentreer me niet op de manier waarop een priester mijn vaders naam uitspreekt ('Jay San-tóós') en hoe verkeerd die klinkt uit zijn onbeholpen mond. Precies zoals

invalers op school mijn naam altijd uitspraken, onverschillig, niet de moeite nemend om iets te snappen van de klinkers of de klemtoon, omdat de naam over een uur toch niet meer voor ze bestond.

Als ik me zou concentreren op hoe verkeerd de naam klinkt, zou ik me ook moeten concentreren op hoe verkeerd dit allemaal is. Dat mijn vader daar in een cederhouten kist ligt, in afwachting van het moment dat ze hem in de grond laten zakken, in plaats van hier naast me te staan. Dat mijn moeder niet eens heeft gebeld, laat staan dat ze is komen opdagen voor zijn begrafenis. Dat het leven zoals ik het kende nog maar twee weken geleden in rook opging toen mijn huis afbrandde en ik alles verloor: mijn gitaar, mijn songteksten, mijn dagboeken, mijn kleren, álles.

Maar het allerbelangrijkste: mijn vader.

De schade was zo groot dat de brandweer niet precies kan zeggen wat er is gebeurd, alleen dat het waarschijnlijk iets met de elektriciteit was. Ons huis was zo oud en gebrekkig dat het eerlijk gezegd van alles kan zijn geweest. En toen het eenmaal brandde, sloeg het vuur zo heet en snel om zich heen dat mijn vader het niet eens zijn slaapkamer uit heeft gered. Volgens iedereen is het een wonder dat ik het heb overleefd, heb ik zo veel 'geluk' gehad dat ik het gazon van de voortuin wist te bereiken, waar de brandweer me bewusteloos aantrof, vanwege de rook die ik had ingeademd. Ik heb geen idee hoe me dat gelukt is; het enige wat ik nog weet van die nacht zijn warrige, door rook omgeven flarden, niets wat ook maar enigszins neerkomt op een 'gewaagde ontsnapping'.

Bovendien zou ik het persoonlijk geen 'geluk' noemen.

Ondanks de mist waarin ik leef sinds ik bijkwam in het ziekenhuis, valt me op hoeveel mensen er zijn. De meesten herken ik. Gertie, de eigenaar van het eethuis waar ik al jaren werk, drukt een tissue tegen haar neus. Leraren van Scottsdale Senior High School, waar ik aan mijn laatste jaar bezig ben, en medewerkers en leerlingen van Mojave Prep, waar mijn vader werkte als American

football-coach, kijken ernstig voor zich uit. Zijn assistent-coaches staan op een rij naast elkaar in hun geïmproviseerde uniform van een gelikt jasje en een stropdas; met een verbeterde uitdrukking op hun gezicht dragen de spelers hun teamjack, ondanks de hitte.

Godzijdank is Tawny er. Mijn allerbeste vriendin. En na alles wat er gebeurd is min of meer mijn enige vriendin. Iedereen is zo vriendelijk en behulpzaam geweest, maar Tawny McGill is de enige persoon die ik om me heen verdraag. Ze is voor mijn gevoel ook de laatste nog levende persoon die me door en door kent, die weet wat ik nodig heb zonder dat ik het hoeft te zeggen.

Mijn ex, Noah Pierce, is er ook, al probeert hij angstvallig alle oogcontact te mijden sinds hij samen met zijn vader arriveerde. Dat is waarschijnlijk maar beter ook, aangezien Tawny in een beschermende woede zou uitbarsten zodra hij dichterbij dan anderhalve meter bij me in de buurt komt.

Naast de Pierces staat een tiental mannen van mijn vaders vaste AA-groep; na de jarenlange gezamenlijke barbecues en de incidentele persoon die tijdens ons wekelijkse ontbijt in het eethuis op ons afstapte om te vertellen hoe mijn vader letterlijk hun leven heeft gered, is het 'anonieme' deel ervan al lang achterhaald.

Terwijl ik de zee van betraande gezichten om me heen bekijk, al die mensen die door mijn vaders liefde en steun met elkaar verbonden zijn, vraagt een stemmetje vanbinnen zich onwillekeurig af: *maar waar is mijn vader?* Het is een bekend refrein in mijn leven. Telkens wanneer ik een podium betrad om te zingen, van mijn eerste optreden als achtjarige tot mijn laatste op mijn zeventiende, was mijn eerste gedachte boven mijn galmende hakken op het oude, verweerde hout uit altijd: *waar is mijn vader?*

Dan keek ik het publiek in en zocht alleen naar hem. Ik vond hem: de moedervlek op zijn linkerwang, zijn dikke, zwarte haren, zijn donkere, vrolijke ogen. Hij stak zijn hand op en zwaaide fanatiek. Op dat moment was ik een beroemde zangeres, een celebrity.

Ik zwaaide altijd terug, totdat mijn moeder zijn pols omlaagtrok en met een gegeneerde glimlach een blonde haarlok achter haar oor streek.

Waar is mijn vader? denk ik opnieuw. Ik weet het antwoord, en ga eraan kapot.

Alsof ze merkt dat ik elk moment kan instorten, buigt Tawny zich naar me toe en fluistert in mijn oor: 'Ik ben bij je, River.'

'En ik ook,' fluistert tita Anna, die aan mijn andere zijde haar vingers door de mijne vlecht.

Tawny slaat een arm om mijn schouder en trekt me stevig naar zich toe. Het is de enige reden dat ik niet uit elkaar spat. De rest van de plechtigheid blijf ik daar, in haar omhelzing, terwijl de priester zijn preek afrondt, en dan terwijl de aanwezigen een voor een naar voren stappen om een herinnering te delen aan mijn vader en de wezenlijke manier waarop hij hun leven beïnvloedde. Bij elk praatje voel ik Tawny verder verstijven en veranderen in steen, zodat ik niet breek. Samen met tita Anna doet ze haar best om een buffer om me heen te vormen, maar zelfs zij kunnen me niet beschermen tegen het einde van de begrafenis, tegen het moment dat ze de kist – mijn vader – in het graf laten zakken.

Ik ben hier niet klaar voor. Ik kan dit niet. Ik draai mijn gezicht weg en druk het tegen tita Anna's zwarte jurk. *Nog niet.*

Wanneer iedereen in een rij aan ons voorbijtrekt en de vaste riedel van 'gecondoleerd', 'hij was zo'n bijzondere man' en 'ik ga hem missen' prevelt, sta ik daar maar, onbeweeglijk als de grafstenen om ons heen.

'We moeten gaan, lieverd,' zegt tita Anna ten slotte, terwijl ze mijn lange, donkere haar uit mijn gezicht strijkt. Het voelt alsof er slechts een paar seconden zijn verstreken, maar een blik op mijn horloge vertelt me dat het bijna twaalf uur is, wat betekent dat de plechtigheid al een uur voorbij is. Alleen tita Anna, Tawny en ik zijn er nog, plus een medewerker van de begraafplaats die op een

respectvolle afstand met een schop in de hand staat.

'Wacht,' zeg ik, terwijl ik ineens als een bezetene zoek naar woorden om mijn onmogelijke gevoelens te uiten. Hoeveel pijn het ook doet om hier te zijn, zodra ik deze begraafplaats verlaat, wordt het allemaal ondraaglijk echt. Ik kan niet weggaan zonder mijn vader. Ik kan hem hier niet alleen achterlaten.

Een hand vindt mijn schouder. Tita Anna. 'Het is goed zo. We kunnen hem opzoeken wanneer je maar wilt.'

'Mag ik een saguaro voor hem planten?' vraag ik, me aan alles vastklampend om dit moment minder vreselijk te maken, al is het maar voor één seconde. Rechts van het rechthoekige gat in de zandgrond zie ik wat ruimte, een plek voor iets levends in dit oord met zo veel dood.

'Natuurlijk,' zegt tita Anna, die me voorzichtig in de richting van de auto loodst. Tawny volgt als een geruststellende schaduw aan mijn zij.

Op weg naar de parkeerplaats hoor ik iemands telefoon onafgebroken trillen. Ik besef pas dat het de mijne is als Tawny zacht tegen mijn tas stoot.

'Wil je niet weten wie het is?' vraagt ze. 'Of zal ik hem voor je uitzetten?'

'O.' Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en zie een hele trits nieuwe meldingen.

Ik swipe de waslijst aan *Ik vind het zo erg-* en *Als ik iets voor je kan doen*-appjes weg en sta op het punt het toestel uit te zetten, als er een nieuwe pop-up van GoFundMe verschijnt.

Deels schaam ik me nog steeds een beetje dat mijn hele tearjerker ergens op internet staat, waar iedereen alles tot in de kleinste details kan lezen. Maar ik kan niet ontkennen dat het GoFundMe-geld goed van pas is gekomen. We liepen constant achter met betalingen en onze opstalverzekering bleek te zijn verlopen. Dat betekende dat ik na de brand letterlijk niets meer had: geen geld om het huis te her-

bouwen, niets tastbaars om te verkopen, totaal geen buffer. Ik had mijn zorgen over mijn ziekenhuisrekening nog niet uitgesproken of Tawny zwaaide al ongeduldig met haar hand.

‘Relax. Alles is geregeld.’

‘Maar hoe dan?’ vroeg ik verbijsterd.

Ze hield haar telefoon omhoog en toonde me de GoFundMe-post die ze had geschreven: mijn verhaal naast een foto van mij en mijn vader in de Prickly Pear, het poppodium waar ik regelmatig zong op hun *open mic*-avonden.

‘Dat had niet gehoeven,’ protesteerde ik, maar ze haalde slechts haar schouders op.

‘Dat is letterlijk het minste wat ik kan doen na... nou ja, alles.’

In de twee weken voorafgaand aan de begrafenis en nog dagen daarna bleef mijn telefoon trillen van de ene melding na de andere. Een donatie van 5 dollar hier, 75 dollar daar. Iemand gaf zelfs 500 dollar. Soms herkende ik de namen, andere donaties kwamen uit staten ver hiervandaan, van mensen die hadden gelezen wat er was gebeurd; weer andere waren simpelweg anoniem. Langzaam liep het bedrag op, eerst in de honderden, toen in de duizenden en uiteindelijk tot mijn verbijstering in de tienduizenden dollars. Ik was zwaar onder de indruk van zo veel gulheid en behulpzaamheid, maar walgde tegelijkertijd van de gedachte dat ik in zekere zin profiteerde van deze afschuwelijke tragedie. Toen ik dat met zo veel woorden tegen Tawny zei, moest ze enkel hoofdschuddend lachen.

‘Alleen jij krijgt het voor elkaar om een negatieve draai aan zoiets goeds te geven, River. Het is niet jouw schuld dat de gezondheidszorg hier zo duur is. Of dat je ouders geen gigantisch familiefortuin hadden. Het is geen bloedgeld... het is een reddingsboei. Neem het gewoon aan en zeg dank je wel.’

Dus dat deed ik.

Nu duurt het even voordat de pagina is geladen, maar zodra hij verschijnt, blijf ik stilstaan.

Tawny en tita Anna hebben het een paar passen lang niet door. Dan draait tita Anna zich om en komt op me afgesneld zodra ze mijn gezicht ziet. ‘Gaat het? Is er iets?’

Ik ben sprakeloos, dus hou ik mijn telefoon omhoog en laat haar en Tawny het GoFundMe-bedrag zien. Ineens staan er veel meer nullen. Héél veel meer.

Want iemand heeft zojuist anoniem twee miljoen dollar gedoneerd.